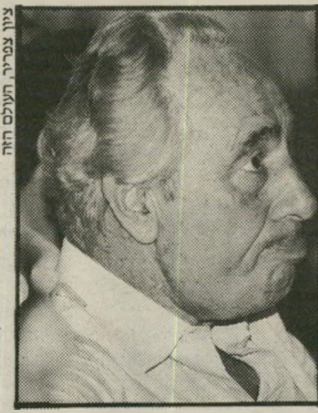

שוב התגלתה מחתרת בישראל. הפעם בעיתון "חדשות" עמ' 7. כגודל הקטן מהכתבה על "האזנות" ברבנות. וגם את המילה "מחתרת" הם מלהכיר, זאת שמורה באופן בלעדי להתארגנות של שומרי מצוות מקרב המתנחלים, לא אצל ערבים. ●●● 27. אזרחים ישראלים נאמנים" מנצרת וכפר ג'ת שחלקם הגדול היה חשופ בשנים האחרונות לשיי עורי הדמוקרטיה מבית מדרשו של משרד החינוך והתרבות, מכונים בדרגון העיתונאי שלנו "חוליה" ומשתלבים בצנעה כסדר היום הצפוף בחוליות, "חבלות", "שמן על הכביש" והזכוכית בחומס", המציף את האוכלוסייה בישראל ואותה בלבד. ●●● לאחרונה התבשרנו שעל המחבל שדירדר את נוסעי קו 405 לתהום וטלו 16 מאסרי עולם. חישוב מהיר של העונש מראה כי אותו ארכירוצה עומד היום בראש מצעד המשוררים הפוטנציאליים בעסקת שבויים עתידה, ועל כן מועד שיהווה הוא הקרוב ביותר. כי הרי בישראל ככל יחירי שווה אלף ערבים" ולמדרדר הוא 405 ש' מקום טוב כרשימת האלף הראשונים. "ניוטה" לעומת ראם בורק, אתה הבנת את זה גנדי? ●●● איך הוא העז, האלוף יצחק מרדכי, להודיע לאנשי ציבור מרכזיים בשכם כי "צה"ל מתכוון להחזיר את המצב בשטחים לקדמותו כפי שהיה לפני האינתיפאדה? כך? שוברים מילה של פוליטיקאים וקמפיין של עיתונאים ש"צה"ל אף פעם לא יוכל להחזיר את המצב לקדמותו". הרי הכבדים משכם הינם מכובדים הקוראים עיתונים ורואים "יומן השבוע". ●●● מה זאת ההתעללות וההשפלה במקרה האזוניה "ניוטה" לעומת ראם בורק, שהיה שייט תיירים במפרץ אילת ושאר ההשפלות החביבות על המצרים והמתחכבות ככל הנראה על עצמנו. ●●● ואגב מי שמסר את שדות הנפט בסני לרמוקרטיה המכונה מצרים, תוך תקווה ואמונה לכינון יחסי נורמליזציה ארופית באזור (גם הבגלים שנאו פעם צרפתים) אל יתלונן על התעללות בימאים שאולי יודעו נכפס שהיה שלנו את הים שלנו. ●●● אם הם וחלילה היה שימעון פרס נאלץ לפרוש מתפקידו בכנסת עקב בריאות לקויה, היה בכנס היום במקומו לבית המחוקקים סאלח טריף שנחקר בקשר לקבלת שוחד והפרת אמונים. ●●● החברים, שלרוב מעדיפים נבחרת צעירה, כבר אינם יודעים מי עדיף או שמת מה עדיף? ●●● החברים ישו די ניטראלים בנושא בחירות האישיות הגיעו למסקנה חד משמעית — נגד. ●●● לראות כל יום תמונות ענק של פקידים סוג ג' ניבטות אליך מכל צומת רחובות, או עיתון מודמן, ולחשוב שבמקומם יכולנו לראות רק שמות של מיליוני ולא לדעת את הריקנות האנושית שמאחוריהן. ●●● בעוד ש"שמאי שולח ידיים לפרנסה שלך", שולח הקיבוץ הארצי (המצוי בחובות של 1.5 מיליארד דולר) יד לכיסו של הציבור ומב" קש שמיטת חבנות. ואת היד השנייה הוא שולח לכיסה הנפוח של מפ"ם ומורים לשם שלושה מיליון דולר (כסף קטן לקיבוצים) למימון מסע בחירות. ●●● בתי השימוש הציבוריים נותרו המקום היחיד במדינה בהם לא רואים את פרצופו מרושן העונג של אייר (לנין) צבן. מכסימום חושבים עליו, שנזכרים לאן חלק ממיסינו הולכים. ●●● כשאת או אתה שולחים את בניכם ל"נוער העובד" שימו לב אם פעולת החרושים של דרדקים אינה ידוור ישיר של פנקסי החבר המגנטים של ההסתדרות לחברים הוותיקים בליווי חומר תעמולה של איזה מערכניק שרץ למועצת הפוע"לים. ●●● לא שלחברים יש מהו נגד מערכניקים ש"צים למועצת הפועלים. אבל יש להם מהו נגד התעללות בילדים שהם במקרה רשומים נקל של "הנוער העובד". ●●● מושבניק שעושה עסקאות עם ערבים אינו ראי להיות מושבניק, אמר לאחרונה ניסים זווילי, חבר במפלגתו של לשעבר של יוסי שריד (או שמא סעיד) והוסיף "אני חסר אונים, התופעה חמורה שינה מעיני". כן אותו זווילי התקווה הצעירה מתשדירי השירות, מה קרה ניסים, יהודי שווה אלף ערבים? ●●● בשנת השלשון העברית לא יצויין הטרנספר אלא יכתב "הוצאת עם עובד" ●●●

החברים של אופירה
 נ.ב.
 למה בדיוק החכונו מארגני, סיימה כיבוש" בצווחאלה? כשהקריו את הסרט, אוי אחמד? שנת ההפקה היא 1966. קצת לפני. מה הייתה השאלה? שנת ההפקה היא 1966. קצת לפני. מה הייתה השאלה?

שימון פרס
 להציל אותו מעצמו

גיל סימסון

לפטר אותו!

שמיר שלמשלתו נותרו ימים או שבועות. אם מבין שמיר שהוא חייב לעשות מעשה. אין הוא צריך לעסוק בתוצאה — תסכולי האגודה או אחרותיה. לא האגודה היא הבעיה. **שמיר צריך לקרוא אליו את פרס עור היום, בשעה 17:00, ולהודיע לממלא מקומו שיש לו שעה להגיש מכתב חתום** בו הוא מתחייב להפסיק כל מוצע עם מפלגות אחרות לכינון ממשלה צרה. מכתב שבו מאשר פרס שוב את ההסכם בין הליכוד למערך, כי במקרה של משבר יפנו המפלגות לבחירות חדשות. על מנת לעקור כל ספק מראשו של פרס, על שמיר להודיע לו שהמידע הבא על פגישה או על מו"מ בין פרס (או מקורביו) עם מפלגות אחרות (על הקמת ממשלה צרה) יביא לפיטורי פרס לאלתר, ללא כל הודעה נוספת.

במקביל על שמיר להודיע על מינוי 2 סגני שרים של האגודה" ולהודיע לפרס שסגן השר הנוסף הוא על חשבון הליכוד. ואם יחבל פרס בכך ובהטבות הנוספות לאגודה הוא **יפטר לאלתר!**

במצב זה יבחר פרס בין 2 אלטרנטיבות. בין יציאה למרבר האופוזיציוני ללא כל סיכוי לשיקום עצמו ומפלגתו לבין שמירת הקיים בהתחלה הרבה לעומת המעט שבאופציה הראשונה. כך ינצל פרס מעצמו לא מתוך בחירה אלא רק מתוך הכרה. ישנה פרס רכזי ויפסיק לחתור ללא הרף. יפסיק לחבל בעבודת הממשלה. יפסיק לרוץ לניריוק ומוסקבה, למעלות ולנתיבות. יפסיק לשלוח את ביילין לאגודה ואת נוביק לקרמלין. כך תהיה לנו שוב ממשלה שקטה ועניינית. ממשלה שתעסוק ברצינות בפתרון בעיות ישראל ולא בתרונן בעיות פרס. בבעיות הבטחון של המדינה ולא בבעיות ביטחון ויציבות מעמד ראש הממשלה. בבעיות השלום באיזור ולא בבעיות השלום בין פרש ופלומן ופרץ ורדעי, בבעיות הכלכלה של ישראל וק בבעיות הכספים לחרדים.

צריך להציל את פרס מידו של פרס. צריך להציל את המדינה ואת הממשלה ממעשיו של פרס. כי פרס כממשלה רחבה, סגור באוצר, רחוק מהחוף ומהכס, הוא פרס בצרה. הוא פרס אשר חותר בכל מחיר לממשלה צרה.

פרס הרגיל הוא פרס המרליף ומשקר, חותר ועוקף. ואולם פרס הסגור באוצר תקוע באבטלה, מכונס במיתון, פרס הדואב לראות את ארנס בחוף עם שווארדרוה ומובארק ובייקר. פרס הכואב לראות את שמיר בקומה השנייה, בלשכת הראש ובראש השולחן. והגרוע מכל, פרס היורד בסקרים ומולו רבין העולה בסקרים, פרס הנרמס ע"י וייצמן וברעם המזנקים לכיוון שנואו רבין. פרס החולה מדיבורים בבית המפלגה ברחוב הירקון על רבין המועמד בפעם הבאה. זהו פרס עם שעון עצר, זהו פרס מבוהל ומוכה החייב תוך זמן קצר ומוגבל לשנות את מחוג השעון המורה לו "זמנך עבר". לשנות את כיוון המצפן המורה לו "הביתה". זהו פרס אשר לא יבחל ברבר, אשר לא ימנע מכל מעשה על מנת לחזור ולשמור על שלטון.

אם את פרס הרגיל אי אפשר לשכנע להפסיק הרגיל, הרי אל פרס הנואש, שזמנו עובר ושלטונו במפלגתו מתערער, אין כל סיכוי לשכנע להפסיק ולחתור. אין כל סיכוי להפסיק את מה שהחל בבוקר הקמת הממשלה: להסית המפלגות הרתיות כנגד הליכוד אשר בגר בהן לטובתו... אין סיכוי לעצור את זרם ההבטחות וההורמות לרתיות ע"מ למשוך אותן אליו. אין כל סיכוי להתחרות במה שהוא מוכן לתת. כי פרס מיואש הוא פרס המוכן לתת הכל. האוצר, הפנים, החינוך ועוד ועוד. למעט כס הראש.

ולכן צריך להציל את פרס מעצמו. לכן צריך להבהיר לפרס כי עדיף להסתפק במעט שנתון לו. במשרת שר האוצר ובמעמד פורמלי כמספר אחד במפלגתו ומספר שניים בפועל. זהו זה יותר טוב מאלטרנטיבה ששמיר צריך להכין לו. אם רוצה שמיר לפתור את משבר ממשלתו. אם יודע כבר

יוסף ברנע

ממשלה דוראשית — מפלצת תחוקתית

הברדשע (הוצאת אל"ף 1982) —: "בשיטה הפרלמנטרית מותנה הישרדותם (של חברי הפרלמנט — י.ב.) בהצלחת הממשלה או א־הצלחתה. ואו יותר משהם רואים לשיפור איכות סדרי השילטון, רואים הם לטישטוש מחדליו או להכפשתו, והכל בהתאם להשתייכותם באותה עת, לשילטון או לאופוזיציה. זהו מצב חמור אף מניגוד אינטרסים. כאן הופך השקר לכלי־עבודה." (עמ' 22-21).

בישראל הקמת הממשלות הדרראשיות (1988; 1984) הביאה למצב מורכב עוד יותר, מאחר ונוצר מצב של **"קואופוזיציה"**, כלומר מצב של טישטוש נורמות ההתנהגות של מפלגות קואליציוניות בהשוואה לאילו האופוזיציוניות. האתגרים הלאומיים, מבית ומחוץ בפניהם ניצבת ישראל, מחייבים מיבנה פוליטי המסוגל להתמודד בצורה ריאליית וראציונלית. מכאן הצורך במיבנה פוליטי המבוסס על הפרדה בין הרשות המחוקקת לזו המבצעת, תוך חיזוק הגופים המיקצועיים הקשורים לשתי הרשויות. מיבנה זה הינו מיבנה המשטר הנשיאותי. למרות חשיבות רפורמה זו, למעט מספר ספרים, כמו זה של ברלב שהוזכר, וכן ספרו של **שאול קנצלר** — **"מישטר חוקתי לישראל: רפובליקה נשיאותית"** (1982), — נוטה הדיון הציבורי לטפל בסוגיות משניות כמו שינוי שיטת הבחירות לכנסת, וחיוק מעמדו של רה"מ כמשטר הקיים.

סימן ררך נוסף בדרכה של הממשלה הדרראשית, הידועה בשם ממשלת הליכוד הלאומי, נרשם ב-24.10.89 כאשר חברי כנסת של מפלגה השתתפה בממשלה לא התתפו בהצבעת אמון הכנסת. רק שר אחד ממפלגת העבודה טרח להשתתף בהצבעה, ולהביע אמון בממשלת־הרווא.

היותה של הממשלה מורכבת משתי תנועות פוליטיות יריבות, הביא למצב של הפיכתה ל"מיני־פרלמנט", על כל הכרוך בכך. כך נוצר מצב של העברת השסעים הפוליטיים של הרשות המיבנת, אל זו המבצעת, דבר שיש בו משום חומרה רבה. תפקידה של הכנסת לשמש את רשות מחוקקת והן רשות מיבנת, ולפקח על הרשות המבצעת — הממשלה, תפקידה של זו כרשות מבצעת הוא לקבוע אינטרסים לאומיים ולפעול למימושם. מכאן שדרך קבלת החלטות ראציונליות מחייבת מיבנה היורכי של סמכויות ואחריות. אולם מיבנה זה הינו בלתי אפשרי במשטר פרלמנטרי־קואליציוני, הן של ממשלה צרה הנשענת על לשון־מאונים, והן של ממשלה רחבה המכרי ססט על הסכמיות של שיתוף הרדי.

מאחר והממשלה מורכבת מראשי המפלגות ומבעלי העוצמה הפוליטית במפלגותיהן, נוצר מצב של ניגוד אינטרסים בין תפקיד הכנסת, כרשות המחפקת על הממשלה, לבין רצון ההישרדות הפוליטית של חברי־הכנסת. יהושע בר לב מתאר את המצב הקיים, לעומת זה הרצוי, בשפה בהירה ושנונה בספרו דליהכרס ועביהחשיכות — **המועגל**